

III.

Gij draagt het gladde mom der dood;
uw oog is groot van lijden;
het naaste naken van den nood
heeft uwen mond gescheiden.

Reeds lijkt het, of het laatste woord
Uw lippen gaat verpaarsen.
Gij spert uw vingeren, doorgloord
van eeuwig licht, als kaarsen.

Uw glimlach voert het bijster beeld
der eeuw'ge ontvangnisse.
Het lam des offers is gekeeld,
o gij, zijn blanke nisse.

Gansch uw gedaante staat verklaard;
uw gang is eêl en zedig;
gij zijt gezuiverd, of gij waart
van zekerheên volledig.

En, waar mijn eigen leên en brein
van levens-koortse dorden,
Is 't, of mijn weiger medelij'n
mag eindelijk liefde worden.
